

ורוצה לעצב לפי טעמי.
מיקצוע
חי

השלישית בחבורה היא אר רית קרניאל מרמתי-יחזון. אר רית היתה קיבוצניקית בדם הרבה שנים, וגם אחרי שרותה הצבאי חזרה למישפחה בקיבוץ ולעבר דתה במיטבת ובבית-הילדים. הכל היה בסדר. בישלתי, ניקיתי, קילפתי ורחצתי, עד שיום אחד הח- לטתי: די! מספיק קומונה, יחי האינדיבידואלים! רציתי ללמד מיקצוע ושקלתי ללמד בבצלאל או ארכיטקטורה או מישפטים. אך בסוף נפל הפור על עיצוב-אופנה. זהו מיקצוע מאוד חי, והיה קרוב

אסור שהיא תרגיש "ארוחה" ותצ- טוך לחשוב על כל תנועה שהיא עושה. בגד נולד כדי להתנועע בו בקלילות ובחופשיות", היא אומרת. טל אהבת קווים פשוטים ומח- מיאים. לדעתה צריך לשמור על פרופורציות אמיתיות של הגוף, אפילו אם הן לא מושלמות מן הטבע. נכון, אפשר לשפץ מה שיש. אין צורך להגזים בשום דבר. אני לא בעד מכנסיים המצרים את הי- מותן בצורה קיצונית, וגם לא ב- עד חולצה המנפחת את החזה ב- צורה פראית."

טל מעצבת ותופרת גם ללקוחות פרטיות. היא מתכננת עם הלקוחה את הדגם לפי גוף האשה, אופיה והאירוע. שתיהן בוחרות יחדיו את

תה את הקולקציה, נדלקה עליה חזק, וטל מכרה לה את כולה. עד הפריט האחרון. הרוזן ביניהן לא הסתיים בזאת. מירה כלי-כך התרש- מה, עד שביקשה מטל שתכין לה קולקציה נוספת לחורף.

גם לטל אין סטודיו ואין לה מיפעל. יש לה דירה שכורה ומ- כונת-הפירה. טל גוזרת על הריצ- מה, כשכלבתה מדלגת בין הסיכות, ואוספת את השאריות ולפעמים גם את מה שאינו שאריות.

קווים
פשוטים

הכל המנחה את טל הוא נוחות. "בגד צריך להיות נוח. זהו חלק מהיופי של כל בגד. אסור שאשה תרגיש שצפוף ומחניק לה.

מעצבת-אופנה שיגעונית, מיוחדת, ובהחלט לא יקרה. בשביל ההתחד- לה מצבה בהחלט לא רע.

טל צמרי, היא חתיכה דקיקה, הנראית יותר כדוגמנית מאשר כמעצבת-אופנה. היא בת 25. היא גדלה בחובות, ולאחרונה עבר- רה לעיר-האופנה, תל-אביב. תחיי- לת דרכה של טל היתה דווקא באוניברסיטה, שם למדה שנה ספי- רות, אך כשהגיעה למסקנה שזה לא זה עשתה תפנית חדה התחילה לל- מוד אופנה. אמה הלבורנטית ואביה האגרונום קיוו שבתם תהיה סופר- רת, או לפחות מורה, אך היא אי-כ- זבה אותם, והפכה מעצבת-אופנה.

בקץ שעבר, לקראת סיום הלי- מודים במיכלת שנקר, הכינה טל את עבודת-הגמר, שהיתה קולקציית בנדים. לא עברו 24 שעות ומירה בוש, בעלת בטיק בתל-אביב, ראי-

גידוי מפארים

יורית, שחזרה מביקור מפארים, התרשמה מהגברים הקונים את ביגדיהם בשוקי הפישפשים ולבני- שים במעילי-צמר גדולים וחמים.

הזמן לצאת מגבולות הארץ, היא נסעה לצרפת, איטליה וגרמניה, ראתה וגשמה הרבה אופנה. באי- טליה היא תפשה יוחמה, חיפשה כתובות של מיסעלים, נכנסה, ש- אלה והתעניינה בלי בוש.

ללמוד
בבית-חרושת

אזורים, בניגוד לחברותיה, אינה פוחדת מעבודה במיפעל. ל- דעתה, כדי להתפתח וללמוד, מוכ- רחים להיות בפנים, בתוך בית-החר- רושת. נכון שהמשכורת בשלב התי- חלתי היא בסיסית ואפשר רק ל- התקיים ממנה, אך את זמנה הפנוי היא מקדישה להתמחות בשטח הי- חזק שלה. שהוא סריגים. ההתמחות שלה היא שילוב של צבעים וחר- טים, שאותם היא סורגת לפיסה אחת גדולה, ואחר-כך גוזרת מזה את הדגם ותופרת ממנו סודר, ז'קט או שימלה. אורית גם אינה מקפחת את הגי- ברים. גם עבורם היא סורגת, אם יבוא אלי גבר וירצה להזמין סור- דר, אשמע מה רצונו ואציע לו דוגמה. אתייחס אליו ברצינות כמו לאשה. אצלה יש שוויץ.

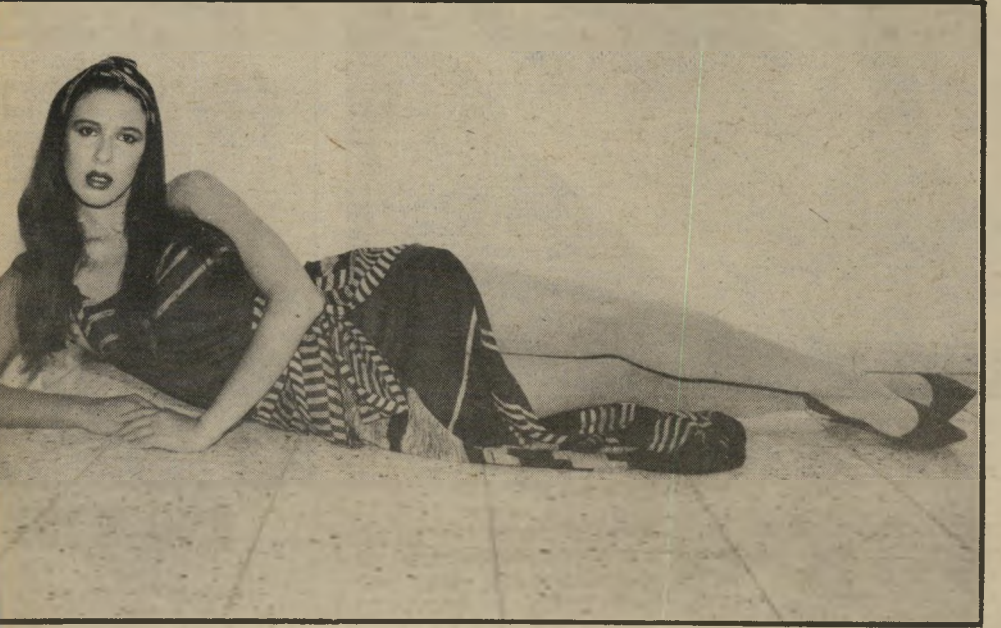
אורית קרניאל

עיצבה שימלה סרוגה עשויה מחוט בוקלה מחליף צבעים בגווני חום ובז'. מחירה 1,800 שקל. ההתמחות של אורית היא סריגה בצמר צבעוני. תבד, הצבע, ואת סגנון הבגד. ואיך היא אהבת להתלבש? היא קונה הרבה בנדים משומשים בחנו- יות יד-שניה, וזאת מטעמי נוס- טלגיה. אני אהבת את הבגדים של פעם, שהיו תפורים טוב ועם תשומת-לב. היום הקונספציה חוג- קת אותנו. אני אפילו חוששת לע- בוד במיפעל, כי אני אהבת האפש

סימה סורץ

עיצבה מערכות איטטריות בציבעי שחור וחרדל ושחור ואדום מפלנל רך ונעים. סימה חובבת אומנות מודרנית ומאמינה שאופנה צריכה לשקף תקופה.

שימלת משי סינמטי בגווני כחול, שאפשר ללבוש בכמה וריאציות על-ידי שינוי הקשירה. השמלה נשית ומחניפה, ומחירה 6,000 שקל. כי הבד יקר, מתנצלת סימה, מימין: סימה סורץ עיצבה מערכות איטטריות

קשירות
בציבעי שחור וחרדל ושחור ואדום, מפלנל רך ונעים. סוניקה אדומה עשויה פנל משובץ בשחור ואדום וחצאית צרה. המערכת עולה 2,200 שקל. חצאית מיני שמחירה 700 שקל וחולצת פסים שמחירו 1,500 שקל. **ציורמים**: דרורה זכרוני